Pablo Machín: Quatre anys transformant el Girona FC

Pablo Machín celebrarà dissabte el quart aniversari com a tècnic de l´equip de Montilivi · Se sent «afalagat» per l´interès del club a renovar-lo més enllà de 2019 tot i que no aventura quant temps més es quedarà aquí

Pablo Machín: Quatre anys transformant el Girona FC

El Girona va perdre 4-0 a Sabadell, la permanència era cada vegada més quimèrica, i en un últim intent a la desesperada, l´aleshores director esportiu, Oriol Alsina, va pensar en ell. Era la nit del 8 al 9 de març de 2014. El telèfon de Pablo Machín, després de mesos d´espera, sonava. Li oferien agafar un equip pràcticament enterrat i malgrat que no era, precisament, el que havia somiat quan va deixar la banqueta del Numància, i després d´un breu debat familiar, va acceptar venir. Temps per fer la maleta ràpida, dormir una mica i matinar. El diumenge 9 de març l´esperaven a Llagostera Alsina, Gerard Escoda i Òscar Álvarez. «No sabia ni on estava Llagostera», explicava ahir Machín, que encara de fosc va sortir de Sòria, al volant del seu antic BMW blanc, que ara té un seu cosí, rumb a un destí desconegut. El 10 de març, un cop acordat el sí, dirigia el primer entrenament a l´annex de Montilivi. «Haig de confessar que fins i tot jo pensava que era molt difícil salvar aquell equip, una altra cosa és el que havia de transmetre», explica el preparador que ha transformat el club.

«Sembla que va ser ahir però amb tot el que hem viscut també sembla que ha passat una eternitat. No té res a veure aquell Girona ni aquell Pablo Machín amb els d´ara»

Fa quatre anys de la seva arribada al club però ell matisa i confessa que ho compta per temporades. Quatre i mitja, per tant. «Per mi és més fàcil de recordar-ho», assegura. I afegeix, «sembla que va ser ahir, però si hi penses bé, amb tot el que hem viscut, sembla que hagi passat una eternitat». Això sí, Machín té clar que «no tenen res a veure ni aquell Girona ni aquell Pablo Machín amb els d´ara». El BMW amb què va cobrir per primer cop el trajecte entre Sòria i Girona ja no el té. Però no se n´ha desfet, el fa servir un cosí seu «perquè em negava a malvendre´l per l´estima que li tinc». Va ser el cotxe que es va comprar amb el seu primer sou del futbol, ajudat pel seu pare. Recorda nítidament els fets: «El Girona havia perdut a Sabadell, em van trucar, ho vaig comentar a la meva dona i ella de seguida em va animar a agafar-ho per les ganes que tenia de tornar a entrenar». Havia de ser aviat al matí a Llagostera perquè al migdia els blaugrana tenien partit. Va descartar assistir-hi per no fer-se veure. En la primera reunió amb Oriol Alsina va descobrir la lletra petita d´aquell Girona amb un propietari en parador desconegut i immers en un concurs de creditors que posava en risc la viabilitat de l´entitat. «Jo ja no entenia gaire que l´Oriol fos el director esportiu del Girona i també l´entrenador del Llagostera, i després t´assabentes que més que el tècnic, era l´alma mater del club», recorda. Va anar a casa d´Alsina per convèncer la directiva. N´hi havia algun de reticent al seu fitxatge, però finalment, l´operació va tirar endavant. Machín recorda que «venia a un club immers en una llei concursal, on havien passat dos entrenadors i on l´administrador concursal no es volia gastar més diners perquè pensava que no hi havia solució. La sort és que jo venia

convençut de casa perquè era un repte personal meu. Si li dic la veritat, quan vaig arribar era conscient que era molt difícil salvar l´equip, altra cosa és el que havia de transmetre. Jo no tenia cap vareta màgica». Van resoldre quatre aspectes funcionals, «més que res perquè no perdés diners venint aquí» i es va posar el xandall. El dissabte farà quatre anys del seu primer entrenament a l´annex de Montilivi. «Al vestidor els vaig dir que els coneixia, que no eren pitjors futbolistes que en anteriors temporades i que no eren pitjor plantilla que les d´altres equips rivals. Jo no els podia ensenyar en tres mesos a jugar, però els podia ajudar a ser millor equip si milloraven la confiança en ells mateixos. Aquesta va ser la primera conversa», revela. Al darrere van venir més coses. La més cridanera, un canvi de sistema que, 4 anys després, es manté vàlid i enlluerna arreu.

«Em sento afalagat que el club em vulgui renovar. Vol dir que el temps passa i encara no s´han cansat del que transmeto»

Quatre anys en un mateix club, en un negoci tan imprevisible com és el futbol, són una xifra gens menyspreable. A Primera només Simeone (a l´Atlètic des del desembre de 2011) i Asier Garitano (dirigint el Leganés des de l´estiu de 2013) el superen en antiguitat al seu club. Amb la permanència aconseguida molt abans del que fins i tot els més optimistes haurien predit, i havent fixat Europa en l´objectiu de les últimes 11 jornades, dilluns Quique Cárcel va deixar anar que el Girona li plantejarà renovar un contracte que expira el juny de 2019. «Això em fa sentir afalagat», exposava ahir el tècnic. Segons ell «vol dir que estan contents amb mi i que malgrat que passi el temps, la gent no s´ha cansat del que transmeto». Hi ha Machín per estona a Girona? Pot ser el Ferguson de Montilivi? No hi ha una resposta concreta. Machín diu que «en això del futbol mai saps fins quan et veus en un lloc. Els contractes són per complir-los però si hi ha un àmbit de la vida on són flexibles, aquest és el futbol. Per les clàusules o perquè ningú vol tenir a casa algú insatisfet. Pot passar de tot, també encara és aviat perquè d´altres clubs es plantegin buscar Machín. Ara tothom s´està jugant moltes coses al campionat». És clar que Girona sempre serà Girona, i, de moment, té firmada la continuïtat per a una temporada més. «Salvar l´equip d´un descens que semblava cantat, fer play-off, tornar a fer play-off, i pujar a Primera és enormement dificultós. Nosaltres sempre hem tingut marge de millora. Sempre hem sigut un equip. El club ha tingut la possibilitat de créixer i l´entrenador ho ha incentivat. Hem anat de la mà. He ajudat a fer créixer el Girona però no hauríem fet tant si el club tampoc hagués fet passes», assegura.

«Ha anat evolucionant segons la progressió de l´equip i en funció de les necessitats que hem tingut cada temporada»

Si per alguna cosa és conegut el Girona de Pablo Machín és pel seu sistema de joc 3-5-2, implantat en aquells últims 13 partits de la temporada 2013/14 i que va permetre aconseguir una permanència a l´heroica sumant 21 punts dels últims 39. Amb l´ascens a Primera, i amb els bons resultats assolits pel Girona, ja n´ha acabat parlant tot el futbol espanyol, per si hi havia encara algú que no l´hagués descobert després de les temporades de l´equip a Segona fregant l´èxit. L´entrenador detalla que el sistema «ha anat evolucionant d´acord amb la progressió de l´equip. En un primer moment, el 2014, necessitàvem supervivència i això passava per no ser tan vulnerables en defensa, no encaixar tants gols. El sistema volia fer-nos forts i canviar la forma de jugar, que els futbolistes oblidessin tot el que havien fet abans i es quedessin amb una forma diferent d´interpretar els partits». La recepta va funcionar. Culminada amb l´1-2 a Ponferrada i el 3-1 a Montilivi contra el Deportivo en l´última

jornada d´aquell curs. El Girona, de fet, no cau en descens des de la jornada 41 d´aquella campanya. En va sortir en l´últim partit i no hi ha tornat mai més.

El segon any, el dels 82 punts i els cops contra el Lugo i el Saragossa, «va ser molt reconegut el 3-5-2, amb dos puntes molt clars. El curs abans «jugàvem amb Ortuño i Bordas o Ortuño i Felipe. Després vam passar a fer-ho amb Felipe i Sandaza o Mata i Felipe i fins i tot ens vam atrevir a posar Felipe d´interior i jugar amb dos nous com Sandaza i Mata». Sobre els carrilers, «la idea defensiva sempre ha sigut la mateixa: hem volgut que tinguin més projecció ofensiva i que centrin bé que no pas que siguin bons defenses». El tècnic reconeix que també en funció dels rendiments dels jugadors ha anat introduint matisos al seu estil de joc. «Quan jugaven al mig del camp Pere Pons, Granell i Eloi va arribar un moment que no podia aguantar més en Pere, ell tenia més energia i podíem aprofitar els seus desbordaments amb la pilota. Amb jugadors tant treballadors com l´Àlex i l´Eloi podíem rotar i qualsevol actuava com a pivot defensiu. Això ens va donar una versatilitat que feia que el rival no sabés qui era el migcampista ofensiu i qui era el defensiu».

La temporada passada, la de l´ascens, va arribar Longo i va tornar Sandaza. «Jugàvem a vegades amb dos davanters. Quan es va lesionar Sandaza vam inventar posar Portu i Borja de mitja puntes, de falsos davanters, o quan volíem més solidesa, actuar amb un doble pivot al mig del camp. Ara a Primera hem seguit incidint amb el sistema i ens ha anat bé».

«De cara a l´afició l´ascens va arribar en el moment ideal perquè vam anar creixent a poc a poc i no va arribar de cop»

Moltes vegades Pablo Machín ha explicat que la permanència assolida contra el Deportivo (3-1) en l´última jornada de la campa nya 2013/14, la de la seva arribada al club, té tant o més valor que l´ascens a Primera perquè sense allò no hauria arribat el salt a l´elit. El tècnic està convençut que «de cara a l´afició, l´ascens va arribar en el moment ideal perquè vam anar creixent a poc a poc i no va arribar de cop». Del dia de l´ascens, el 4 de juny de l´any passat, més que del partit contra el Saragossa, el que més recorda va ser la festa posterior a Montilivi i, sobretot, la que es va desfermar l´endemà pel centre de Girona. 30.000 persones, segons l´Ajuntament, van sortir aquell dia al carrer. «Allà es va demostrar que hi havia un germen a Girona que es criava des de feia anys i que va explotar en aquell moment. La gent es va anar fent del Girona de mica en mica i aquell dia va sortir al carrer amb el sentiment que s´havia complert un repte», explicava ahir el tècnic.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/03/07/quatre-anys-transformant-girona-fc/899846.html?utm_source=rss